

Familieforsørgere, 75 pCt. Tillæg til de Sætsler, der fandtes i Loven af 8. April 1914, hvortil yderligere kommer Husleje-hjælp, passende og rimelige, jeg har ingen Indvending at fremføre i saa Henseende. Jeg skal i det hele taget heller ikke komme ind paa Detailler vedrørende det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker dog at bemærke, at jeg ligesom de ærede Medlemmer, der først talte, har Sympati for de Ændringsforslag, der i Folketingsbetænkningen under Nr. 3 og 4 er stillede til § 4, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til den Begrundelse, der blev givet af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som efter min Opfattelse ydermere havde Ret i sin Paavisning af, at der i Loven af 1914 § 12 findes en fremdeles bestaaende talmæssig fikseret Grænse for Forholdet mellem Understøttelse og Gennemsnitsfortjeneste, saaledes at naar denne har kunnet praktiseres, maa det ogsaa være muligt at indføre den Bestemmelse, som er indeholdt i det under Nr. 4 i Folketingsbetænkningen nævnte Ændringsforslag, bortset fra, at de større Krav, der nu stilles til Arbejdsløsheds-kasserne, gør, at det vil volde noget større Besvær at arbejde med den. I saa Henseende er der imidlertid at bemærke, som det ogsaa er udtalt af Mindretallet i Folketingsbetænkningen, at det hele, der her sker, er, at man i Stedet for Skønnet sætter et bestemt talmæssig fikseret Forhold imellem Arbejdsfortjeneste og Understøttelse. Altsaa i Henhold til det, jeg her har udtalt, kan mine Partifæller og jeg slutte os til Lovforslaget, idet vi har Sympati for de af mig nævnte Ændringer, og kan altsaa ligesom andre tidligere ærede Talere anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Saa vidt det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker imidlertid paa egne Vegne i Tilknnytning til mine nu fremførte Udtalelser at fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af den Dyrtid, der har nødvendiggjort den her foreliggende Revision af Loven af 27. Oktober. Jeg skal paa Forhaand gøre den Indrømmelse — jeg har gjort den før — at i Tider som disse, hvor en tilfredsstillende Løsning af Madspørgsmaalet melder sig som et af Tilværelsens vigtigere Problemer, vil den Del af Befolkningen, hvis faglige Opgave det er at fremstille Livsfornödenheder, ikke med Føje kunne hævde at være ugunstigere stillet i Tilværelseskampen end de Medborgere, der er henviste til ved Indkøb at skaffe sig deres Fødemidler. Jeg hører selv som Landmand til Producenterne af

Fødemidler, og jeg møder jævnlig indenfor Kredsen af mine Kaldsfæller Troen paa, at vi med faglig udelt Tilfredshed maa hilse en Stigning af Prisen paa vore Produkter og i tilsvarende Grad yde Modstand mod en Tendens til at søge Prisniveauet for disse lagt lavere ned. Overfor Berettigelsen af den paagældende Tro har jeg mine stærke Tvivl, ogsaa rent faglig økonomisk set, vi er nemlig her ved dette Lovforslag stillede overfor en af de mangfoldige bitre Frugter af Dyrtiden, og hvilke er de andre Frugter, ret beset? Ja, det er en lang Række af Love omhandlende Dyrtidstillæg til alle Sider, men som har det fælles Karaktermærke, at de ingentunde formaar at afværge en fremtrædende Utilfredshed over Dyrtiden. Vi har faaet en Række Skattelove, der tilsammen tagne betyder en enorm opskrevet Skattebyrde. Vi har faaet i tilsvarende Grad opskrevne Udgifter for alle vore Produktionsmidler, vi har set Arbejdslønningerne stige meget betydeligt, og saaledes kunde jeg blive ved, og sidst, men ikke mindst, har vi faaet ganske urimeligt opskrevne Landejendomspriser. Nu er jeg ganske paa det rene med, at blandt andet Hensynet til de Priser, vi maa betale for Produktionsmidlerne, indførte fra Udlandet, — Priser, der er væsentlig forhøjede ved Tonnagemangel og ved de høje Fragtudgifter — ganske naturligt maa medføre, at Produktionspriserne kommer højt op, og selvfølgelig har jeg ogsaa Øje for, at der for enhver sund Produktion maa raade et passende og rimeligt Forhold imellem Produktionsudgifter og Varenes Salgspris. Men i øvrigt deler jeg ikke den i Landbrugskredse almindeligt raadende Opfattelse af, at et højt og meget højt Prisniveau er i ubetinget Favør af Producenterne. Thi det, der efter min Opfattelse er den sikre Side af denne Sag, er, at Prisen paa disse vore Landbrugsprodukter vil gaa ned, saa snart Verdenshandelens Sluser aabnes for normal Handelsomsætning. Denne Prisenedgang vil nemlig vise sig at være et internationalt Fænomen. Men vore enorme Skatter, vore meget høje Arbejdslønninger og vore urimeligt høje Priser paa Landejendomme vil ikke vise sig at være et internationalt, men et nationalt Fænomen, og deres Nedgang vil ikke slaa Følge med Nedgangen i Priser paa Landbrugsprodukter. Der maa efter min Opfattelse endog regnes med betydelig Ravage, før vi faar disse afgørende Udgifter bragt ned i behørig Harmoni med de nedskrevne Indtægter. Derfor staar det for